

نگاهی به مطبوعات محلی نهاوند (میزگرد)

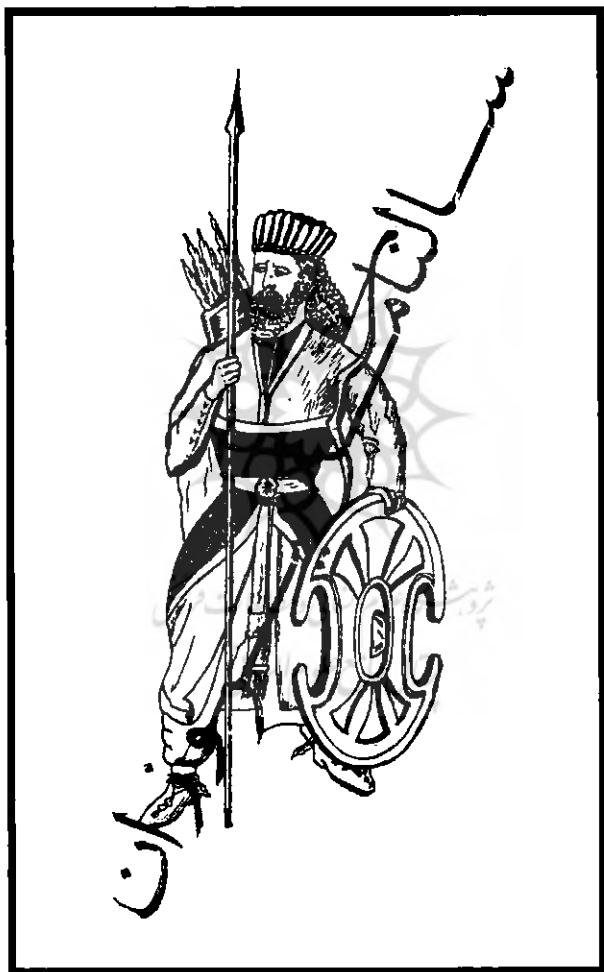
اشاره:

ماهنامه‌ی «ندای ابوذر»، فصلنامه‌ی «فرهنگان» و ماهنامه‌ی «فردای نهاوند» سه مطبوعه‌ای هستند که با انگیزه‌ی اطلاع‌رسانی و توسعه‌ی فرهنگی در شهرستان نهاوند، پس از اخذ مجوز رسمی از وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، به ترتیب در دی‌ماه ۷۶، پاییز ۷۸ و دی‌ماه ۷۸ به خانواده‌ی مطبوعات کشور پیوسته‌اند. با این توضیح که ماهنامه‌ی «ندای ابوذر» از پاییز ۷۸ به هفته‌نامه تغییر یافته است.

در طول چند دهه‌ی اخیر، متأسفانه از رسانه‌های رسمی محلی در این شهرستان خبری نبوده است. تنها «سالنامه‌ی فیروزان» به همت رئیس وقت دبیرستان فیروزان (جناب آقای دکتر علی‌رضا زابلی) و دبیران این دبیرستان در سال تحصیلی ۷-۱۳۳۶ چاپ و توزیع گردید و متأسفانه سال‌های بعد دیگر منتشر نشد و این اولین و آخرین شماره‌ی سالنامه‌ی یاد شده بود. البته خبرنامه‌ها و بولتن‌های خبری ادارات و روزنامه‌های دیواری مدارس، کم و بیش در سطح بسیار محدود مؤسسات اداری و آموزشی شهرستان نهاوند ارائه می‌شده است. بنابراین جا دارد - پس از چهل سال تأخیر- اعلام موجودیت و تداوم «ندای ابوذر»، «فرهنگان» و «فردای نهاوند» را به پدید آوردندگان آن‌ها و به همشهریان گرمای تبریک بگوییم و استمرار و ارتقای کمی و کیفی آن‌ها را خواستار باشیم.

سومین میزگرد «نهاوندشناسی» مؤسسه‌ی فرهنگی علیمرادیان در سال جاری (۸۱) که در تاریخ ۸۱/۵/۲۹ با حضور جمعی از همشهریان مقیم مرکز برگزار شد به نقد و بررسی این مهم

یعنی «رسانه‌های محلی و میزان تأثیرگذاری آن‌ها در توسعه‌ی شهرستان نهایند» اختصاص یافت. به همین منظور از رئیس فرهنگ و ارشاد اسلامی نهایند و مسئولان مطبوعات یاد شده دعوت و درخواست شد، ضمن ارائه‌ی گزارش مربوط به هر یک از این سه رسانه به همشهریان، به سؤالات و نقد و تحلیل حاضران در جلسه پاسخ دهند.

سال‌نامه‌ی فیروزان، سال تحصیلی ۷ - ۱۳۳۶

در این میزگرد آقای محمود مصباح رئیس محترم فرهنگ و ارشاد اسلامی نهایند، آقای علی‌عبدالملکی مدیر مسئول محترم ماه‌نامه‌ی فردای نهایند، آقای دکتر اسماعیل

شهبازی سردبیر محترم فصل‌نامه‌ی فرهنگان شرکت کردند و آقای مهندس محمدرضا علی‌حسینی عباسی مدیر مسئول محترم ماه‌نامه‌ی ندای ابوذر به دلیل تلاقی این جلسه با جلسات مجلس شورای اسلامی نتوانستند شرکت کنند، ولی متعاقباً گزارشی را در خصوص نحوه‌ی شکل‌گیری و فعالیت «ندای ابوذر» برای این مؤسسه ارسال کردند.

در این جا ضمن تشکر از اعضای محترم میزگرد و از آقای مهندس علی‌حسینی نماینده‌ی محترم مردم نهاوند در مجلس شورای اسلامی، ابتدا به درج گزارش ارسالی مربوط به «ندای ابوذر» می‌پردازیم، سپس مطالب مطرح شده در میزگرد را ملاحظه خواهید کرد.

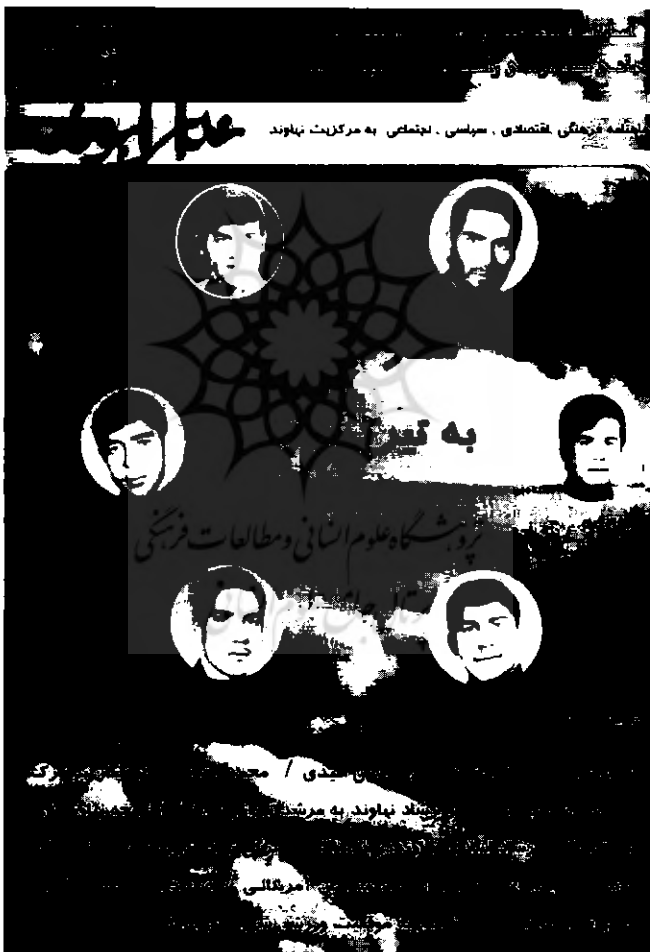
«فرهنگان»

گزارش ارسالی مربوط به «ندای ابوذر»

هیئت نظارت بر مطبوعات وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، برابر درخواست برادر محمدرضا علی‌حسینی، نماینده‌ی وقت مجلس شورای اسلامی از شهرستان نهاوند، در مورخ ۱۳۷۶/۵/۶ با انتشار نشریه‌ی ندای ابوذر با گستره‌ی توزیع در استان‌های همدان و لرستان و به مرکزیت نهاوند، در زمینه‌های فرهنگی، اقتصادی، سیاسی و اجتماعی به ترتیب انتشار «ماهانه» به صاحب امتیازی و مدیر مسئولی محمد رضا علی‌حسینی عباسی موافقت نمود.

در مهرماه ۱۳۷۶ حسب درخواست مدیر مسئول ماه‌نامه‌ی ندای ابوذر هیئتی متشکل از آقایان: دکتر علی‌اکبر سیف، دکتر علی‌رضا زابلی، دکتر علی سلگی، مهندس فخرالدین حیدری، هوشنگ شاه‌رخی، کرم‌خدا امینیان، کورش جمالی، شمس‌الدین سیدان، محمد تقی ذاکری، محمدجعفر شهبازی، عبدالله اشرفی، اصغر صفری، محمد تقی قماش، محمد صادق صمیمی، احمد رضا چگینی، همایون علی‌حسینی و خانم‌ها: رفعت شکوهی، زهرا سیف، شهبازی و بحیرایی جلسه‌ای برگزار کردند و چهار چوب و سیاست‌های آینده نشریه را در آن جلسه بنیان نهادند.

اعضای هیئت مذکور، در پی تدوین خط مشی کلی نشریه، هر یک مطالب متنوعی را برای نشریه تهیه کردند و در اختیار قرار دادند. ضمن این که افراد علاقه مند نیز برای نشریه مطالبی ارسال کرده اند پس از حک و اصلاح به چاپ رسیده است و این همکاری ها ادامه دارد.

در دی ماه ۱۳۷۶ اولین شماره‌ی ماهنامه‌ی ندای ابوذر در چهار صفحه با عناوین :

- ستارگان ابوذر به تیرک خونین نشسته‌اند ...

- از ارشاد نهاوند به مرشد تهرانی

- ویژگی‌های لهجه‌ی نهاوندی

- محمد رضایی :درخشان بر تارک کشتی جوانان جهان

- لشکری می‌آید به فرماندهی حاج محسن امید

- نگاهی به موقعیت ورزشی شهرستان نهاوند

- و ...

به چاپ رسید و منتشر گردید .

ندای ابوذر به‌رغم مشکلات مادی توانسته است با پشتوانه‌های مردمی هم‌چنان به حیات خود ادامه دهد .

این «ماه‌نامه» بنا به درخواست صاحب امتیاز آن و موافقت مدیر کل مطبوعات داخلی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی (در تاریخ ۱۳۷۸/۵/۴) به شرح زیر تغییر کرد:

- ماه‌نامه به هفته‌نامه تبدیل شد. شکاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

- گستره‌ی آن از «استانی» به «سراسر کشور» ارتقا یافت .

- ابعاد آن از ۲۵×۳۵ به ۳۰×۴۰ تغییر کرد.

مجوز این هفته‌نامه در تاریخ ۱۳۷۸/۵/۱۳ صادر شد و در حال حاضر به صورت هفتگی و با گستره‌ی سراسری و مرکزیت در نهاوند تهیه ، نشر و توزیع می‌گردد.

دکتر اسماعیل شهبازی :

مناسبت حضور بنده در این جلسه به‌دلیل سهم ناچیزی است که در تهیه‌ی فصل‌نامه‌ی فرهنگی اجتماعی، اقتصادی «فرهنگان» بر عهده‌دارم . انتشار این فصل‌نامه از سه‌سال پیش شروع شده است. هدف اصلی این فصل‌نامه به طوری که در مقدمه‌ی اولین

شماره‌ی «فرهنگان» آمده در واقع چاره‌جویی برای برنامه‌ریزی‌های منطقه‌ای و احیای روحیه‌ی اعتماد به نفس و خودباوری در اقشار مختلف نهاوندی است که در قالب مباحث «نهادشناسی» و «نهادپژوهی» ارائه شده است.

کمک به جوانان برای ایجاد تحرک و امیدواری در جهت توسعه و عمران نهاوند و بالاخره ترغیب همگان به «نهادپژوهی» از هدف‌های کلی ما در آغاز این کار بوده است که مختصری از آن خدمت شما عرض شد.

به طور کلی مطبوعات محلی در توسعه‌ی فرهنگی، از این بابت که در تنویر افکار عمومی مؤثر هستند، نقش انکارناپذیر دارد و این خود می‌تواند برای توسعه‌ی اجتماعی نیز مؤثر باشد.

ما در تهیه‌ی مجله‌ی فرهنگان تلاش کردیم که ضمن بررسی‌های تاریخی به فکر احیای دانش‌های بومی باشیم. از جمله در مرحله‌ی اول، آثار و تجربیاتی را که در گذشته بین خیلی از مردم نهاوند رایج بوده و امروزه یا اسمی از آن‌ها نیست و یا اگر هست جلوه و رونقی ندارند به نسل‌های جدید معرفی کنیم. برای نمونه اشاره می‌کنم به یکی از مقالاتی که استاد کرم‌خدا امینیان تهیه کرده‌اند و در «فرهنگان» شماره‌ی سه به چاپ رسیده است.

ایشان در این مقاله به مشاغل و حرفه‌هایی که در پنجاه سال پیش در نهاوند وجود داشته، ولی امروز از آن‌ها خبری نیست، اشاره کرده که برای خیلی از خوانندگان تازگی داشت و دارد. مهارت در حرفه‌هایی مانند گیوه‌کشی، حلاجی، جَرزنی، آج‌زنی و ... این‌ها به‌هر حال جلوه‌هایی از دانش‌های بومی ما بوده و هستند.

در مراحل بعدی در این خصوص قرار است پژوهش‌ها ادامه یابد. از جمله در همایش‌هایی که در نهاوند برگزار خواهد شد خواهیم گفت که اگر به دنبال توسعه‌ی پایدار هستیم باید به دانش‌های بومی خود اهمیت بدهیم. و بررسی کنیم که در گذشته

به چه نحوی زندگی خودمان را اداره می‌کردیم و از چه ابزار و وسایل و روش‌هایی بهره می‌بردیم.

آگاهی به این‌ها بی‌شک در فرآیند توسعه‌ی پایدار بسیار تأثیرگذار است. ما در مجله‌ی فرهنگیان سعی داریم که پیشینه‌ی این قبیل دانش و مهارت‌ها را بشناسانیم و با احیای آن‌ها عملاً به نسل جوان نشان دهیم که چنین روش‌هایی از گذشته برای فعالیت‌های صنعتی و خدماتی و غیره وجود داشته است.

(از سمت راست) دکتر اسماعیل شهبازی، علی عبدالملکی و محمود مصباح

بنابراین وجود کسانی مانند آقای کرم‌خدا امینیان مغتنم است که این‌ها را بازگو کنند و برای نسل‌های آینده تشریح نمایند و به تبع آن، شکل‌گیری فصل‌نامه‌ی فرهنگیان نیز اقدام ارزشمندی است که چنین نوشته‌هایی را مکتوب سازد و به اطلاع همشهریان و سایر علاقه‌مندان برساند.

این دانش‌ها و مهارت‌ها امروزه یا در میان ما نیستند و یا صاحبان آن‌ها حال و حوصله‌ی نوشتن و یا گفتن این‌گونه موضوعات به ظاهر کهنه و قدیمی و منسوخ را ندارند. کار ما در «فرهنگان» معرفی فرهنگ بومی، معرفی خادمان شهر و روستا و معرفی چهره‌های فرهنگی و مشاهیر ادبی و اجتماعی و ورزشی و هنری و صنعتی است. این کاری است که تا حالا سعی کرده‌ایم انجام دهیم و به ادامه‌ی آن نیز اعتقاد داریم.

کار دیگری که لازم است به آن پرداخته شود کمک به هم‌فکری و همگامی و جلب مشارکت عامه‌ی مردم برای رسیدن به تعاون و مشارکت در فعالیت‌های اجتماعی است که در این خصوص راه درازی در پیش داریم.

در واقع فعالیت‌هایی که در این مورد انجام داده‌ایم، مقدمه است برای این کار. شرکت شما در این‌جا و در همایش نهانداشناسی، که هفته‌ی آینده در نهاندا برگزار می‌شود، گام مهم و تأثیرگذاری در جهت نیل به این هدف‌های کلی و اختصاصی «نهانداشناسی» و «نهانداپژوهی» است.

این نکته که سخنرانی و همایش‌های ما، در تهران و در نهاندا، خیلی پر رونق نیست و با استقبال فوق‌العاده‌ی شرکت‌کنندگان مواجه نیستیم بحث دیگری است که شاید لازم باشد ساعت‌ها در خصوص آن صحبت کنیم و راهکارهای صحیح اطلاع‌رسانی و تبلیغات تأثیرگذار را به دست آوریم. قرار است در آینده میزگردی در جهت نقد و بررسی عملکرد مؤسسه داشته باشیم که طبعاً در آن‌جا این موضوع بررسی خواهد شد.

در هر صورت، این تلاش را داریم که حداقل در ارتباط با مسائل متنوع مربوط به توسعه‌ی شهرستان نهاوند، در حیطه‌ی کار مطبوعاتی خودمان، همشهریان عزیز را در فرصت‌های مناسب دعوت کنیم تا از دیدگاه‌های آنان مطلع شویم و در عین حال مطالبی که برایشان لازم هست و تشخیص می‌دهیم ضروری است به اطلاعشان برسانیم. از این فصل‌نامه تاکنون نه شماره منتشر شده است. استقبالی که از این نشریه به عمل آمده، امید بخش است. هرچند، ما بیش‌تر به استقبال کیفی توجه داریم نه کمی. تعداد قابل ملاحظه‌ای به اجمال و کلی گفته‌اند که کار خوبی انجام داده‌اید و شهرمان را صاحب مجله کرده‌اید.

اما تعداد کمی هم، که صاحب‌نظر و متخصص هستند و محتوای مجله را با دقت بررسی کرده‌اند، به ما گفته‌اند که کیفیت فصل‌نامه بسیار بالاست و برای آن ارزش خیلی زیادی قائل شده‌اند. افرادی هستند که این کار را می‌شناسند و به جهات فرهنگی و مطبوعاتی برای آن اهمیت قائل‌اند. زیرا آن را دقیقاً و با حوصله خوانده‌اند.

البته ما خودمان از نحوه‌ی توزیع نشریه‌ی فرهنگان راضی نیستیم. زیرا آن‌گونه که باید و شاید این فصل‌نامه در بین همشهریان جا باز نکرده و در اختیارشان قرار نگرفته است.

اقدام اولیه‌ی ما برای توزیع به این صورت بوده است که برای همشهریان در داخل کشور به تعدادی که نشانی دقیق داشته‌ایم فصل‌نامه ارسال کرده‌ایم. متعاقباً تعداد اندکی از آنان برای اشتراک درخواست داده‌اند. اما عده زیادی حتی از اعلام وصول هم مضایقه کرده‌اند! خوشبختانه به تدریج به آمار متقاضیان علاقه‌مند افزوده می‌شود. ضمن این‌که این انتظار از مشترکین فعلی می‌رود که همشهریان غیر مشترک را نیز با «فرهنگان» آشنا و نهایتاً مشترک سازند. در آن صورت سقف شمارگان (تیراژ) بالا خواهد رفت و از این طریق موفقیت بیش‌تر فصل‌نامه را شاهد خواهیم بود.

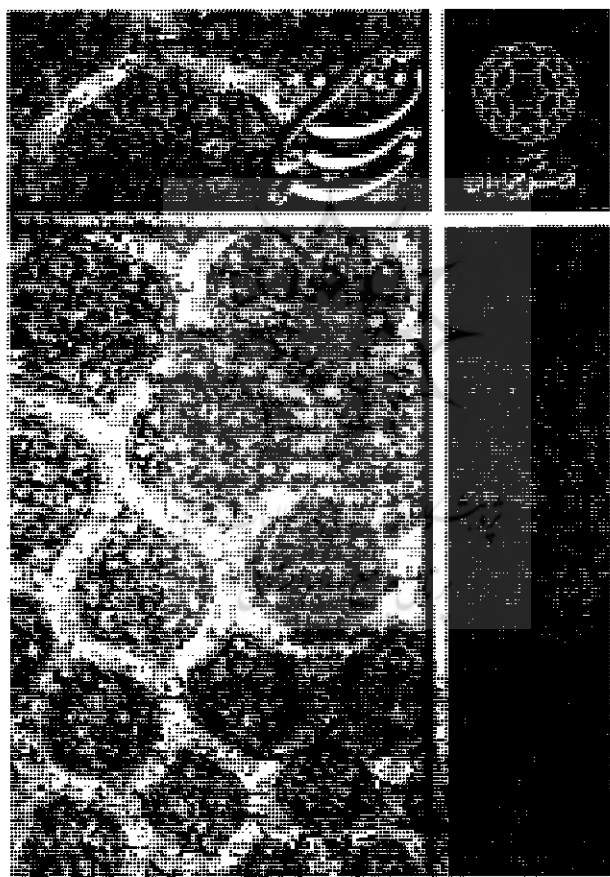
اما توزیع مجله برای همشهریان خارج از کشور با توجه به هزینه‌ی سنگین آن به کندی پیش می‌رود. فعلاً برای کسانی که بستگان و آشنایانشان قصد اهدای آن‌ها را دارند به صورت موردی فصل‌نامه ارسال می‌کنیم. بازتاب این مجله برای این گروه محدود و معدود خارج از کشور بسیار مثبت و امیدوار کننده بوده است.

بهرتر است در این خصوص خدمت شما مثالی عرض کنم. من اخیراً مسافرتی به خارج از کشور داشتم. در این سفر تعدادی از شماره‌های فرهنگان را به اضافه‌ی یک نسخه از کتاب «نهاوند در هزاره‌های تاریخ» آقای شمس‌الدین سیدان را با خود به آن طرف دنیا بردم. در آن‌جا همشهریانی را که می‌شناختم و مجلات نهاوندشناسی را به دستشان رساندم به شدت از آن‌ها استقبال کردند. مثلاً دو روز بعد از این که من مجلات را تحویل دادم، یکی از همشهریان به من تلفن زد که در این دو روز همه‌ی کارها را تعطیل کرده‌ام و فقط این مجلات را خوانده‌ام!

این برای ما خیلی دلگرم کننده بود. فکر می‌کردم این همه زحمتی که برای این مجموعه کشیده می‌شود با این حرفی که آن برادران و خواهران نهاوندی من در آن طرف دنیا می‌زنند که «دو روز پی‌درپی برای خواندن فرهنگان و تاریخ نهاوند وقت صرف کردم» می‌ارزد. این همان چیزی است که من می‌خواستم. یعنی دلم می‌خواست که این همشهریان عزیز کمی به زادگاه خودشان و به وطن و به کیش و آیین خود توجه پیدا کنند. در آن جایی که ناگزیر از این تعلقات به دور مانده‌اند.

در دنیایی که امثال ما مورد هجوم فرهنگی قرار گرفته‌اند همواره باید به دنبال راهی باشیم که به نقطه‌ی مشترک تاریخی و فرهنگی خود برسیم و به آن تکیه کنیم. کسی که من ساعت‌ها با او صحبت می‌کردم و همه‌اش درباره‌ی فعالیت‌های جهانی ابرقدرت‌ها صحبت می‌کرد، کسی که شاید بیست‌سال است از نهاوند دور و بی‌خبر بوده است، وقتی «فرهنگان» را نگاه می‌کرد و در خصوص تاریخچه‌ی فلان محله‌ی نهاوند مطلبی

می‌خواند، یک‌باره عرض می‌شد و مثل این بود که در آن محیط نیست و در نهادند است. در کوچی سیدهای نهادند است. در راستی آقا میرزا آقااست. این علاقه‌مندی به مطالب مربوط به نهادند از همشهریانی که در داخل کشور هستند و از نهادند دور شده‌اند نیز، دیده می‌شود.

نکته‌ی دیگر این است که ما معتقدیم «دانستن حق مردم است» و این شعار نشریه‌ی ماست و همشهریان بیش از دیگران سزاوار هستند که از زادگاه و شهر و روستایشان بیش تر بفهمند. همان‌طور که شعار «فردای نهاوند» این است که «پرسش حق مردم است». البته این شعار آقای عبدالملکی به نظر می‌رسد خیلی خوشایند مسئولان محلی نیست و آنان استقبال نمی‌کنند از این که مورد سؤال واقع شوند. به هر حال سعی ما این است که در این خصوص دانستی‌ها را در اختیار همشهریان قرار دهیم.

در فراهم آمدن این «دانستی‌ها»، از تاریخ این شهر باستانی و تاریخچه‌ی علوم و حرفه‌های گوناگون گذشته (دانش‌های بومی) و پیشینه‌ی تئاتر و تعزیه گرفته تا طرح‌های علمی و پژوهشی برای رسیدن به توسعه‌ی نهاوند، حادثه‌ای مبارک اتفاق افتاده است، و آن همکاری و تعاون صمیمانه‌ی عده‌ای از استادان و صاحب قلمان همشهری در این چند سال اخیر است که بدون هیچ چشم داشتی، مصمم شده‌اند با طیب خاطر برای معرفی زادگاهشان دست به قلم بزنند. ما موظف هستیم از همه‌ی آنان سپاس‌گزاری کنیم. اما سایر همشهریان هم به ما بگویند چه بنویسیم و چه‌ها را تاکنون نوشته‌ایم. قطعاً با همدلی و همکاری همگان است که این راه می‌تواند ادامه داشته باشد و گنجینه‌ی فرهنگی نهاوند از این طریق است که غنی خواهد شد.

نکته‌ی پایانی این است که به هر حال نهاوند تاریخچه و شهرتی دارد و مردم آن حق دارند که تاریخ خودشان را بشناسند. هم‌چنان که ما به هر کجای دنیا که می‌رویم برای هر چیز کوچک و تاریخی خودشان مطلب‌ها نوشته‌اند و موضوعات تهیه کرده‌اند. در عین حال فراموش نکنیم که چنین فعالیت‌هایی در جو بحرانی امکان‌پذیر نیست. باید به دست‌اندرکاران نشریه و پدید آورندگان محتوای آن فرصت داده شود تا با آرامش خاطر مطالب را بنویسند و به چاپ برسانند. ضمن این که نسبت به کار آنان نقد و بررسی لازم است. با این تأکید که نقدها با پیشنهادهای سازنده همراه باشد و نحوه‌ی

برخورد با آنان نیز مثبت و تشویق آمیز باشد. زیرا ارائه‌ی مطالب نهادشناسی اغلب با استفاده از محفوظات و فرهنگ شفاهی اشخاص است و معمولاً بار اول است که چنین مطالبی مطرح می‌شوند. از این رو احتمال ضعف و خطا در آن‌ها وجود دارد. بنابراین ضمن اقدام یا داوری‌های علمی و منطقی، سعی کنیم آن‌ها را تشویق نماییم تا به این کار فرهنگی ادامه دهند و به گونه‌ای با آنان برخورد نکنیم که از کرده‌ی خود پشیمان گردند، که این خود، برای این شهرستان، خسارتی بزرگ است.

علی عبدالملکی:

حضور در جمع همشهریان گران‌قدرم، غنیمتی نیکو است که به همت مؤسسه‌ی فرهنگی موفق علیمرادیان دست داده است. از این بابت هم خرسندم و هم از بانیان محترم این نشست تشکر می‌کنم.

موضوع سخن نقش رسانه‌های جمعی در توسعه‌ی نهاد است. اما از آن‌جا که به توصیه‌ی امام علی (ع) ما باید فرزند زمانه‌ی خویش باشیم، اجازه می‌خواهم اشاراتی به مقتضیات و شرایط زمانه‌ی خود، که عصر انفجار اطلاعات، ارتباطات و دسترسی به بزرگ‌راه‌های ارتباطی نام گرفته است، داشته باشیم و به اختصار به پدیده‌ای موسوم به «جهانی‌شدن» پردازیم و سپس به نقشی که امروز و در این عصر، رسانه‌ها و به ویژه نشریه‌ی فردای نهاد در شهر کوچکی مانند نهاد می‌تواند داشته باشد اشاره‌ای داشته باشیم.

جهانی‌شدن یعنی کوچک شدن جهان، نزدیک شدن غایب و حاضر و به عبارت دیگر، جهانی‌شدن یعنی تبدیل شدن جهان به یک دهکده‌ی جهانی. این پدیده را حتی اگر یک پروسه‌ی از پیش طراحی شده از سوی غرب بدانیم، به هر حال، واقعیت اجتناب‌ناپذیر عصر ماست.

اول این که جهانی شدن را نباید پدیده‌ای مطلق بدانیم و آن را در دایره‌ی قضاوت‌های ارزشی قرار دهیم. به عبارت دیگر حکم به سیاه و سفید کردن آن و این که تصور کنیم جهانی شدن تماماً مبارک و مفید است و یا تماماً نامیمون و زشت است، فاقد پشتوانه‌ی علمی است. عاقلانه آن است که بپذیریم این پدیده در عین داشتن پیامدها و عوارض منفی، فرصت‌ها، شرایط و دست‌آورد‌های مثبتی را نیز فرا روی ما قرار خواهد داد.

دوم این که پدیده‌ی جهانی شدن حکایت از نوعی رقابت در عرصه‌ی بین‌المللی دارد. تحقیقاً همان‌گونه که در عرصه‌ی بازار و رقابت‌های تجاری و اقتصادی، کنترل و هدایت بازار در اختیار تولیدکنندگان محصولات با کیفیت و ارزان است، در عرصه‌های فرهنگی نیز تولیدکنندگان کالاهای فرهنگی و هنجارهای معقول که زمینه‌های پذیرش اجتماعی بیش‌تری را دارند، میزان اثرگذاری و نقش‌آفرینی بیش‌تری را خواهند داشت. بنابراین شناسایی و درک عالمانه از جهانی شدن ما را در اتخاذ یک استراتژی مناسب در مواجهه با این پدیده یاری خواهد کرد.

اینک کشور عزیزمان ایران در عصر توسعه‌ی روز افزون شبکه‌های ارتباطی و اطلاعاتی با تهدیدهایی از درون و برون روبه‌روست. در درون کشور نارضایتی مردم از سیستم مریض، نامطلوب و غیر کارآمد اداری کشور و قوانین دست و پاگیر و عدم توجه به شأن و جایگاه ارباب رجوع است که به طور جدی مردم را نگران کرده است. چالش دیگر ما در حوزه‌ی دین و معرفت‌شناسی، تحجر، تقشر و جمود است که متأسفانه موجب شده دین را بر برداشت‌های سطحی و نازل مطرح کنند و این در حالی است که بنده معتقدم اگر دین نورانی اسلام و مذهب مترقی تشیع را که مبتنی بر رفیع‌ترین آموزه‌ها و تعالیم الهی - انسانی است به درستی و زیبایی معرفی و به جوانان

عرضه کنیم با اقبال آنان مواجه می‌شویم و هرگونه بی‌تفاوتی و «اباحه‌گری» به گوشه‌ای خواهد خزید.

و اما مهم‌ترین تهدیدی که ما در برون با آن روبه‌رو هستیم، همین پدیده جهانی شدن است. سؤال این است: استراتژی متخذه‌ی ما به عنوان جمهوری اسلامی ایران در قبال این پدیده چیست؟ آیا استراتژی تقابل و تعارض خواهد بود یا استراتژی تعامل و گفت‌وگو را برمی‌گزینیم؟

عمده‌ترین نقش مطبوعات، رسانه‌ها و وسایل ارتباط جمعی صرف‌نظر از جنبه‌ی اطلاع‌رسانی آن، برانگیختن مردم و مسئولان است برای مطالعه پیرامون مطالبی که به‌اختصار خدمت شما حضار محترم ارائه کردم.

«فردای نهاوند» در شهرستانی زاده شد که به‌رغم دیرینه‌ی فرهنگی و تاریخی آن، به‌شدت در خود محبوس بوده و هست. در این‌جا گردش اطلاعات، اخبار، ایده‌ها و نگرش‌های مختلف بسیار کند و ضعیف [بوده] است. امروز به جرئت می‌توان ادعا کرد فردای نهاوند فضای پرسش را در جامعه‌ی شهرستان ایجاد کرده است. وجود چنین فضایی در جامعه‌ای که تنها یک صدا در آن بلند بود، به نظر کار پرمخاطره و سترگی بوده و هست که البته آیندگان به اهمیت آن قضاوت خواهند کرد. بی‌شک شما حامیان و خوانندگان این نشریه نیز ارزش و اهمیت این تحرک فرهنگی را بیش‌تر درک می‌کنید.

شعار «پرسش حق مردم است» بر تارک این نشریه‌ی شهرستانی حکایت از آزاداندیشی، شجاعت و دلاوری مردان و زنانی دارد که شش نفر از آنان سالیان دور اولین هسته‌های مقاومت و پایداری را برای زنده ماندن دین، عدالت و آزادی در محله‌های فقیرنشین شهر، در مقابل جور و ستم و خفقان تشکیل داده بودند.

فردای نهاوند با همه محدودیت‌ها، مضایق و کمبودهای موجود در این شهرستان، نشانی از همان بالندگی، شجاعت و حیات جوانان خود دارد. این نشریه، مشکل توسعه نیافتگی نهاوند را در نبود زیرساخت‌های فرهنگی در این شهر می‌داند و معتقد است وجود و توسعه‌ی نشریات مستقل، اطلاع‌رسان و پرسشگر که بتواند نهاوند را از حصار غفلت نسبت به جهان پیرامون خود خارج سازد، در توسعه‌ی این منطقه و ایجاد زیر ساخت‌های فرهنگی آن تأثیر گذار خواهد بود.

وجود این گونه نشریات به عنوان چشم‌ها و گوش‌های بصیر، سمیع و ناظر اجتماع می‌تواند بر بهبود عملکرد دستگاه‌های اجرایی تأثیر مثبت داشته باشد. به طوری که مسئولان، این نشریات را ناظر بر اقدامات، تصمیمات و عملکردهای خود ببینند و خویش را در مقابل آن‌ها که نمایندگی افکار عمومی و نقش احزاب را در شهرستان‌های کوچکی چون نهاوند به عهده دارند، پاسخگو بدانند.

در خاتمه‌ی سختم به پرسش یکی از حاضران توضیح می‌دهم. ایشان پرسیده‌اند چرا این نشریه تبدیل به یک هفته‌نامه‌ی رنگی نمی‌شود؟ باید عرض کنم حقیقتاً تولد، انتشار و استمرار سی‌ودو ماهه‌ی این نشریه آن هم در شهرستانی مانند نهاوند چیزی شبیه یک معجزه است. این نشریه با کمبودهای شدید مالی و هزینه‌های سنگین مترتب بر حروف چینی، صفحه‌آرایی، فیلم، زینک، خرید کاغذ، چاپ و ... مواجه است و صرفاً با عشق به مردم منتشر می‌شود. شاید باور این نکته برای شما عزیزان مشکل باشد که بگویم این نشریه بعد از سی‌ودو ماه انتشار هنوز فاقد یک دوربین عکاسی ساده است. مسئولان این نشریه در مقابل زحمات خبرنگاران جوان و با اشتیاقی که حتی از وسایل شخصی خود نظیر دوربین عکاسی و ضبط صوت استفاده می‌کنند، شرمند‌اند.

در بعضی از مواقع تمامی دار و ندار، امکانات، وسایل و تجهیزات فردای نهایند در کیف دستی مدیر مسئول آن خلاصه می‌شود و این در حالی است که امروز با افتخار اعلام می‌کنم که نشریه‌ی فردای نهایند وابسته به هیچ شخص، حزب، گروه و جناحی نیست و در مدت عمر خود تلاش کرده است ریالی را از کسی دریافت نکند. از این رو، تریبون جناح و شخص خاصی نیست و استقلال خود را حفظ کرده است.

این نشریه، مشکلات سخت مالی را در حالی تحمل می‌کند که فشارهای ناشی از نابدباری و کم‌تحملی بعضی مسئولان، و فضای بسته‌ی ناشی از وجود برخی گروه‌های فشار در این شهرستان را نیز باید از سر بگذرانند. در این میان به لطف و عنایت خداوند متعال و پشتیبانی و حمایت همه‌ی همشهریان عزیزم امیدوارم.

محمود مصباح:

ضمن عرض تشکر و قدردانی از این مؤسسه‌ی فرهنگی که با دلسوزی و دغدغه‌ی خاطر برای فرهنگ و توسعه‌ی همه‌جانبه‌ی شهرستان نهایند تلاش می‌کند و عرض خیرمقدم به همه‌ی استادان و صاحب‌نظرانی که دل‌هایشان برای زادگاهشان می‌تپد و تشکر ویژه از جناب آقای مهندس محمدحسین علیمرادیان که زمینه‌ی چنین فعالیت‌های فرهنگی را فراهم کرده‌اند و هم‌اکنون در جلسه حضور دارند. هم‌چنین گرامی می‌داریم یاد و خاطره‌ی شهیدان رجایی و باهنر و پانزده هزار شهید دولت که در آستانه‌ی بزرگداشت ایام هفته‌ی دولت هستیم.

ممکن است این سؤال در ذهن هر کسی خطور کند که تأثیر رسانه‌های جمعی به خصوص مطبوعات بر افکار عمومی و هم‌چنین تأثیر متقابل آن، یعنی افکار عمومی بر مطبوعات تا چه اندازه است؟

انسان، بستر بسیار مناسبی برای تأثیرگذاری رسانه‌ها، خصوصاً مطبوعات بر افکار عمومی است. اما میزان این تأثیرگذاری در جوامع گوناگون بر حسب سوابق فرهنگی، سیاسی، اقتصادی و ... متفاوت است.

نقش ارتباطات و از جمله مطبوعات بر کسی پوشیده نیست. اگر چه می‌توان علم، تکنولوژی و سرمایه را وارد هر جامعه‌ای کرد، اما خلاقیت لازم برای کاربرد این منابع در جهت توسعه‌ی یک جامعه‌ی خاص، باید از دل آن جامعه برخیزد. رسانه‌ها می‌توانند محیط اجتماعی را آماده‌ی پذیرش تحول سازند و موجب ظهور و بروز این خلاقیت‌ها شوند. روشن است که رابطه‌ی میان رسانه‌های جمعی از جمله مطبوعات و وجوه مختلف توسعه، رابطه‌ای متقابل است. همان‌طور که نشریه‌های بهتر، مردم را بیش‌تر به سوی مشارکت در توسعه‌ی همه‌جانبه سوق می‌دهند.

مردمی هم که احساس شرکت فعالانه‌تر در فعالیت‌های اجتماعی داشته باشند به دریافت اطلاعات و آموزش بیش‌تر تمایل پیدا می‌کنند و هرچه اطلاعات بیش‌تری دریافت نمایند، علاقه مندی و مشارکت فعالانه‌تری در زمینه‌های سیاسی، اقتصادی و ... خواهند داشت.

بنابراین مطبوعات در یک جامعه بر اساس وسعت آن و سطح سواد مردم منطقه، می‌توانند تأثیرپذیر و تأثیرگذار در توسعه‌ی همه‌جانبه‌ی منطقه‌ی مورد نظر باشند.

من به عنوان مسئول اداره‌ی فرهنگ و ارشاد اسلامی نهانوند خدا را سپاس می‌گویم که نشریات محلی این شهرستان با داشتن مسئولین دلسوز معمولاً روند سیر صعودی و روبه‌رشدی را طی می‌کنند. در این‌جا لازم است عرض کنم که از نظر چاپ نشریه شهرستان نهانوند در سطح استان همدان تقریباً دومین رتبه را دارد و از بیست‌وسه نشریه‌ی مهم استان، نهانوند دارای سه نشریه‌ی رسمی و حدود بیست نشریه‌ی داخلی و غیر رسمی است. نشریه‌های رسمی ما عبارت‌اند از نشریه‌ی «فردای نهانوند» که به صورت

ماهنامه چاپ و توزیع می‌شود و دارای مطالب خوب و صفحه‌آرایی قابل قبولی است و تقریباً در سطح استان و خصوصاً شهر نهاوند و روستاهای تابعه جایگاه خوبی دارد. نشریه‌ی دیگر ماهنامه‌ی «ندای ابوذر» است که با سابقه‌ترین نشریه است و خوشبختانه مدتی است که به صورت منظم چاپ می‌شود و حرکتی روبه‌رشد و گستره‌ی توزیع قابل قبولی پیدا کرده است. این نشریه هم‌اکنون به صورت هفته‌نامه منتشر می‌شود. دیگر نشریه‌ی شهرستان فصل‌نامه‌ی «فرهنگان» است. این فصل‌نامه آن‌چنان که از اسمش پیداست یک فصل‌نامه‌ی فرهنگی است و خوشبختانه در سطح استان همدان دارای جایگاه ویژه‌ای است و کسانی که اهل علم و قلم هستند این نشریه را خوب می‌شناسند و مطمئناً از آن بهره‌ی کافی می‌برند.

امیدوارم روز به روز شاهد ارتقای کمی و کیفی نشریه‌های شهرستان باشیم و روزی برسد که گستره‌ی توزیع نشریات نهاوند کشوری شود.

برای هرچه بهتر شدن وضعیت نشریه‌های محلی پیشنهادهایی را به عرض می‌رسانم. یکی این که هر یک از این نشریات ستون‌هایی باز کنند و از کارشناسان بخواهند در مورد توسعه‌ی همه جانبه‌ی شهرستان اظهار نظر کنند و سپس راهکارهای آنان را به چاپ برسانند تا وضعیت کنونی این شهرستان متحول شود و از بن‌بست خارج گردد و به نقطه‌ی مورد نظر برسیم.

دیگر پیشنهاد این است که تلاش کنند آن‌ها را به صورت منظم منتشر و توزیع نمایند. چون خوانندگان نشریات به طور منظم مقالات مورد نظر خود را دنبال می‌کنند و چند بار بی‌نظمی سبب می‌شود که خوانندگان خود را از دست بدهند. اگر خدای ناکرده این اعتماد از بین برود ترمیم آن بسیار دشوار خواهد بود.

و اما اشاره‌ای هم داشته باشیم به خدماتی که من و همکارانم برای رسانه‌ها و مطبوعات محلی انجام داده‌ایم یا می‌توانیم انجام بدهیم:

- اداره‌ی فرهنگ و ارشاد اسلامی تا جایی که وسعش اجازه بدهد از نشریات حمایت کرده و می‌کند. از جمله حمایت‌های آن گرفتن سهمیه‌ی کاغذ، فیلم، زینک و وام مختصر و کمک‌های ناچیزی است که به صورت بلاعوض و در جهت تقویت این نشریه‌ها در اختیار آنان قرار می‌گیرد.

- دیگر این که خانه‌ی مطبوعات نهایند تشکیل شده است و نشریات می‌توانند از این فضا برای رایزنی‌ها و نشست‌های مطبوعاتی خود بهره‌مند شوند.

- هم‌چنین این آمادگی هست که مسئولان نشریات را به خانه‌ی مطبوعات استان معرفی کنیم تا بتوانند با شرکت و رأی دادن در خانه مطبوعات استان نمایندگی داشته باشند.

- این نشریات به صورت کلی صحافی می‌شوند و در مرکز اسناد اداره در معرض مراجعه کنندگان و استفاده‌ی پژوهشگران قرار می‌گیرد.

- ما در شهرستان نهایند نمایندگی صدا و سیما را داریم ولی متأسفانه ساختمان و ابزارهای لازم در اختیارشان نیست. امیدوارم که مسئولین محترم شهرستان برای آن فکری بکنند. بی‌شک اگر نمایندگی صدا و سیمای استان در نهایند مجهز شود مطمئناً اخبار و اطلاعات شهرستان بیش‌تر و بهتر به گوش مردم عزیز می‌رسد.

و اما در خصوص نگرانی خاتم فولاد پنجه (از حاضران در جلسه) ضمن تشکر از ایشان باید عرض کنم که من هم با شما هم عقیده هستم و اعتقاد دارم شهرستان نهایند با قدمتی که دارد، متأسفانه از نظر مکان‌های تفریحی و رفاهی ضعیف است. البته فعالیت‌هایی از سوی سازمان ایران گردی و جهان گردی استان و مسئولین شهر شروع شده‌است و امیدواریم با تکمیل و افتتاح «پارک کوثر» و هم‌چنین احداث «هتل کوثر» از این وضعیت خارج شویم.

لازم است به اطلاع برسانم هرچند [سازمان] ایران گردی و جهان گردی در شهرستان نمایندگی ندارد، اما در حد توان، اداره‌ی فرهنگ و ارشاد اسلامی نهایند به این مهم می‌پردازد. در سطح شهرستان چندین باجه‌ی توزیع نشریه وجود دارد و از نظر تبلیغی نیز

تعداد زیادی تابلوهای بزرگ تبلیغاتی (بیلبورد) نصب گردیده است که از آن‌ها در جهت تبلیغات ایرانگردی استفاده می‌شود.

جمعی از حاضران در سومین میزگرد سال ۸۱ مؤسسه

در پایان به اطلاع می‌رسانم که خوشبختانه با وجود مجتمع فرهنگی و هنری امام خمینی (ره) در نهاوند، تعداد حدود چهل رشته‌ی هنری تدریس و آموزش داده می‌شود که در سطح استان همدان بی‌نظیر است و فضایی بسیار مناسب برای اجرای برنامه‌های فرهنگی و هنری و مکان بسیار مناسبی برای اوقات فراغت جوانان عزیز به وجود آمده است.